

II. Бурята.

Вѣтрѣтъ се усиливаше отъ минута на минута; неговиятъ шумъ се сливаше съ бучението на морските вълни и съ тресѣка на гърмотевицата.

— Света Богородице, шѣпнѣше бѣдната жена, като се кръстѣше и отстѣпваше навѣтрѣ, понеже въ тая минута свѣтна мълния и се подигна такъвъ вѣтрѣ, отъ който морето начена като че ли да възвира, да стене, и налиташе, сѣкашъ, да изкочи отъ брѣговетѣ си.

Валентиновата жена съ страхъ се сгущи до мѣжа си, а малката Ягуся начена да плаче.

— Умири се, Ягуся, уговарваше я майката съ развѣлнуванъ гласъ.

Отведнажъ Валентинъ извика, като се обърна къмъ жена си:

— Чувашъ ли? Нѣкой стене...

Жена му захвана да се услушва.

И наистина, посрѣдъ голѣмия шумъ се чуваше, сѣкашъ подземенъ викъ:

— По-мощъ, по-мог не-те!...

Гласътъ ту утихваше, заглушаванъ отъ бурята, ту пакъ се чуваше. Тръпки побиваха бѣднитѣ мѣжъ и жена, когато първи пѣтъ долѣтъ до ушитѣ имъ този страдалчески безпомощенъ викъ.

Валентинъ скокна тутакси, прѣдаде момиченцето на майка му, облече се на бърза рѣжа и запали малкото си фенерче.

— Кѣдѣ по туй врѣме? Или искашъ да